

У јеку дебате о одржавању геј параде српска тзв. ЛГБТ заједница неочекивано је добила јак аргумент о хомофобији, угожености мањина и острашћеној заосталости већинског народа државе Србије. Повод за хајку појединих медија били су постови професорке енглеског језика у новосадској Машинској школи Јелене Поповић-Ивановић, која је на свом Фејсбук профили изнела низ врло оштрих ставова, између осталог и о хомосексуалцима, њиховим активистима и промотерима тзв. позитивне дискриминације. [[1](#)]

Професоркин разговор на приватном профили обелоданило је Независно друштво новинара Војводине, којима се, како су навели, „пожалило неколико родитеља ученика забринутих што им професорка јавно доји децу мржњом“. Након њихове реакције, о свему је обавештена и просветна инспекција, која је оставила директору Машинске школе да одлучи да ли ће професорка бити кажњена.

За разлику од многих који би се у овом случају посули пепелом, професорка Поповић-Ивановић се допису директору школе извинила за псовке и увреде, које су како је рекла, „изнете у револту“, али се није није одрекла свог става да су припадници геј популације „болесни“, док је додала и да јој се „гаде носиоци антисрпске медијске пропаганде“. Њен испад био је повод за бројне осуде и негативне коментаре, али и за још више позитивних, и тренутно су на Фејсбуку активне две групе – једна бројнија, која тражи да се Јелена не казни, и друга која тражи њену оштру казну.

Новосадска професорка није водила рачуна на који начин ће изнети своје ставове, и тако су геј функционери добили одличну прилику да још једном изврше притисак на институције да наставе кажњавање свих који изнесу оптужбе и увреде на рачун те заједнице, али и да покрену питање одговорности школе и наставника за тзв. говор мржње. Сви заговорници геј толеранције би сада свакако са усхићењем поздравили њену евентуалну суспензију или отказ, што би био одличан пример и упозорење осталима. Јер, за многе НВО школство Србије је, и поред свих реформи, још увек један од бастиона конзервативизма. Недавно истраживање „Ставови и вредносне оријентације средњошколаца у Србији“, које је спровео Хелсиншки одбор за људска права у Србији, показало је да ученици средњих школа у већини од скоро две трећине „испољавају конзервативне, хомофобичне и шовинистичке ставове, а Марија Радоман,

ауторка истраживања, поводом тога закључила је да се „млади неће променити сами од себе“.

Радоман је и као лицемерно оценила „ишчуђавање“ над случајем професорке Јелене, јер по њој она „није усамљена, већ таквих има их још, пошто професори репродукују хомофобичне, шовинистичке, националистичке ставове...“ С обзиром на то да, како су сами признали, већина ученика у Србији има затуцане хомофобично-шовинистичке ставове, можемо претпоставити колико су Хелсиншки одбор и сличне НВО незадовољни школским програмима и предавачима попут Јелене Поповић, а можемо замислити и како би образовање изгледало када би било препуштено њима. Из школа би тада вероватно излазили клонови Соње Бисерко, Динка Грухоњића и сличних, што се, на срећу, још увек не дешава. Ипак, о квалитету и програму образовања увек треба дискутовати, али овај случај је, поред ставова професорке Јелене, показао и да је једна мала и привилегована група узела себи за право да злоупотребљава приватну преписку на Фејсбук профилу, ради вршења притиска на јавност и покретања медијске хајке.

Грешка професорке Јелене Поповић се свакако састоји у томе што је на Фејсбук страницу примила своје поједине ученике, а оног часа када је то урадила је помешала свој лични и професионални статус, и своје ученике изложила комуникацији која се у школи иначе не би толерисала. Ипак, њени ставови, ма какви били изнети су на приватном профилу, а не у учионици, где би њихово кажњавање било легитимно. Стога у случају да она буде кажњена, дефинитивно би се, после случаја са листом „Прес“ у друштво на мала врата увео строги вербални деликт, овог пута не против Тита и Партије, већ против ЛГБТ заједнице и њихових функционера.

Професорка Јелена Поповић је такође у појединим медијима оптужена и за говор мржње према мањинама. Међутим, у актуелној кампањи нико не помиње да је она у марту ове године штрајковала глађу због лошег положаја у ком се налазе самохрани родитељи, инвалиди, и други који припадају угроженим категоријама а запослени су у просвети. Јелена је штрајковала због појединих чланова колективног уговора који по њој нису добри [\[2\]](#) и показала да је особа која је управо због угрожених мањина спремна да ризикује и свој положај и своје здравље – оно што већина оних који је сада нападају никада не би урадила. То, наравно, нико не помиње, јер не одговара израђеном лику професорке-монструма, а да је штрајковала за права геј популације, вероватно би до сада добила прегршт домаћих и страних признања и награда.

Са Јеленом Поповић-Ивановић се можемо слагати или не, и можемо осудити или не начин на који је она изнела своје ставове, али овде је једно сигурно – новосадска

Хајка на нормалност

Пише: Младен Ђорђевић
петак, 23 септембар 2011 19:29

професорка се дебело замерила геј лобију, а посебно ЛГБТ функционерима, који су од сексуалног опредељења већ направили веома уносну професију.

[1] <http://www.021.rs/Novi-Sad/Vesti/Profesorica-engleskog-iz-Masinske-pretila-manjinama.html>

[2] <http://www.021.rs/Novi-Sad/Vesti/Strajkuje-gladu-zbog-loseg-stanja-u-prosveti.html>